

X10 CBIJBELSTUDIE OVER HET BOEK DER OPENBARING DOOR BR. BRAAKSMA.DEEL IIIVERVOLG Van het Hogepriesterlijk werk van Jezus Christus als Hoofd van Zijn Gemeente

In Openb. 2 vers 4 lezen wij dan ook: *"Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weder uw eerste werken"*.

Jezus had dus in dié tijd al iets tegen de eerste Gemeente, want zij hadden hun eerste liefde verzaakt.

Daarbij wil ik u vermelden, dat de naam Efeze zo'n zinvolle betekenis heeft. Het betekent: de lieflijke.

Deze gemeente stond nog zo dicht bij de zuivere leer van de HERE Jezus en de apostelen. Zij was de lieflijke en daarom was zij ook bij uitstek een Bruidsgemeente, want wat hebben zij in die tijd al uitgezien naar de wederkomst van de Heer!

De vrouwen kleedden zich dikwijls in bruidstoiletten, als zij de marteldood ondergingen, want dan gingen zij naar de Bruidegom toe. Daarom richt Jezus deze eerste zendbrief aan Efeze, de lieflijke, Zijn Bruid.

Toen die gemeente pas gegrond was en a.h.w. zo uit de schoot van Jezus en de 12 apostelen kwam, stond de Gemeente op de hoogte Gods. Wij hebben geen notie van wat die gemeente ervaren en beleefd heeft.

Een engelendienst was heel gewoon in hun midden, want de engelen waren voor hen dienende geesten.

In de Handelingen lezen wij, hoe de engelen hen uit de gevangenis haalden en wat kregen zij machtige openbaringen uit de hemel, waarachtige gezichten en hemelse visioenen, want die gemeente stond op de hoogte Gods. Echter hebben zij slechts een korte tijd op die hoge plaats gestaan en in deze zeven zendschrijven lezen wij dan ook, welk een ontzettend dalende lijn er gekomen is, die zover gaat, dat wij in het vierde zendschrijven lezen, dat sommigen in de gemeente de diepten van de satan bereikt hebben.

Van de hoogten Gods afgedaald tot de diepten van de duivel: dat is de kerkgeschiedenis!

Het is om schaamrood te worden. Dat afglijden begon al in de eerste Christenperiode en heeft geduurd van het jaar 70 -170 na Christus, die de Efeze periode was.

Wat bedoelt de Heer hier nu met: *"Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt"*?

Wij hebben in onze taal één woord voor liefde; maar het Grieks heeft er drie woorden voor en dit zijn drie soorten van liefde.

De laagste vorm van liefde is, de erotische liefde tussen de sekse, de zinnelijke liefde, die een aardse, vleselijke dus ziele liefde is; al kan zij rein en heilig in de Heer zijn, als er een zuivere harmonie is tussen man en vrouw, die samen de Heer dienen. De tweede vorm is de Philadelphia, de broederliefde. Dit is de liefde, die uit een bloedverwantschap, uit een bloedgemeenschap ontstaat, die bij de mensen het hoogste is en die wij vinden b. v. tussen moeder en kind. Maar het is tevens het heerlijke beeld van de ware bloedgemeenschap tussen Christus en de Gemeente.

Vandaar dat het zesde zendschrijven aan Philadelphia is gericht en dat is de Gemeente, die bloedgemeenschap heeft met Christus en met elkaar.

Er is echter nog een soort liefde, die er boven deze 2 uitgaat: het is de agapè, die niet onder de mensen gevonden wordt. Het is de Goddelijke liefde.

Wij mensen schenken alleen onze liefde aan hen, die wij daarvoor waardig keuren en met wie wij harmoniëren. Iemand, die ons helemaal niet ligt, kunnen wij ook niet liefhebben; maar de agapè is dié liefde, die zich weggeeft aan de onwaardigen. Het is de liefde Gods, die geopenbaard is geworden in Jezus Christus op het kruis van Golgotha.

Hij heeft uit liefde willen sterven voor ons zondaren, de het onwaardig zijn en die Hem vervloekten en helemaal niet met God sympathiseerden. Maar God heeft ons, ondanks onze zonden bemind!

Wij hebben Hem nú lief, omdat Hij ons eerst heeft lief gehad. Deze Goddelijke liefde, die uitgaat naar het verlorene en het onwaardige en zich daaraan geheel weggeeft; dié liefde is nu in onze harten uitgestort in de nieuwe schepping, in de wedergeborenen in Christus door de Heilige Geest. Dat zegt Rom. 5 vers 5: *"en de hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, die ons gegeven is, zo zeker als Christus, toen wij nog zwak waren te zijner tijd voor goddelozen is gestorven"*.

Nu verwijt Jezus aan Efeze niet, dat zij die liefde niet hebben, want die liefde heeft niemand uit zichzelf.

Maar zij hebben die liefde ontvangen door de Heilige Geest, toen Jezus Christus en God, de Vader, Zelf woning bij hen kwamen maken.

Toen de Heilige Geest op de Gemeente uitgestort werd, kwam de Vader en de Zoon woning in haar maken en daarmee de Goddelijke natuur, de liefde. En nu verwijt Jezus hen niet, dat zij hun eerste liefde kwijtgeraakt zijn, maar dat zij die eerste liefde verzaakt hebben. Die liefde is wel bij hen aanwezig, maar zij laten die liefde niet werken, zoals die zou moeten werken, want liefde wil zich openbaren, liefde wil liefde geven. Deze liefde van God is wel in hun harten, maar vraagt nu plaats en ruimte.

Jezus heeft tegen hen, dat zij de eerste liefde verzaakt hebben en door deze liefde te verzaken, zijn zij van de Goddelijke hoogte gevallen.

Paulus zegt ook aan de gemeente van de Corinthiërs, als hij over al de negen geestesgaven spreekt dat hij hen een weg wijst, die nog veel verder omhoog voert. Dat is die hoogte, die weer terug gaat naar de hoogte Gods en dan verkondigt hij de liefde Gods; want al hebben wij nu alle profetische gaven, alle tongentaal van mensen en engelen, al delen wij al onze goederen uit aan de armen en geven wij onze lichamen over tot verbranding, maar als wij de liefde niet hebben, dan zijn wij een schallend koper of een rinkelende cimbaal.

Deze Goddelijke liefde, die ons in Christus Jezus geschonken is door de Heilige Geest, heeft ons deel doen krijgen aan de Goddelijke natuur.

Petrus zegt heel duidelijk in 2 Petr.1 vers 4: *"door deze (Jezus Christus)zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de Goddelijke natuur"*.

Wat is de Goddelijke natuur?

Johannes zegt: *"God is liefde"*. Er staat niet, dat God veel liefde heeft, of dat het voornaamste van God liefde is, maar er staat, dat God liefde is.

In wie deze agape werkzaam is, die is op de Goddelijke hoogte en waar deze verzaakt wordt, valt men direct naar de diepte. Al hebben wij nog zoveel zendingssijver, al brengen wij nog zulke grote offers, al hebben wij alle geestelijke gaven, die er maar zijn, al houden wij nu nog zo zuiver aan de leer en dulden wij geen verkeerde apostelen en al lijden wij zelfs de marteldood, maar als die liefde niet werkzaam in ons is, baat het niets.

Deze machtige boodschap vinden wij in deze eerste zendbrief aan Efeze.

Daarom zegt Jezus: *"Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weder uw eerste werken"*.

Als wij liefde in ons hart hebben, dan moeten wij dat uiten en Gods Geest, die in ons woont met de liefde Gods, wil deze liefde uitdragen, geven. Want pet is als een elektrische stroom, die steeds maar doorgaat en hoe meer wij die liefde geven, hoe groter die liefde gaat worden.

Liefde is te vergelijken met een vuur, wat de Schrift ook zegt in het Hooglied. De Bruid zegt daar, dat de liefde als een onblusbaar vuur is. Hoe meer je er van geeft, hoe hoger dat vuur oplaait; anders gaat het juist doven.

Wil vuur brandende blijven, dan moet het onderhouden en gevoed worden.

Nu komt de geweldige vraag: hoe komen wij weer tot deze eerste liefde?

Dikwijls heb ik in evangelie-predikingen gehoord, dat het de eerste liefde is, als je pas tot bekering gekomen bent. Dat lijkt wel erg mooi, maar het is het niet!

Natuurlijk krijgen wij Jezus lief, als wij tot waarachtige bekering komen, maar die liefde wordt hier niet bedoeld.

Ik kan u verzekeren, dat ik Hem nu duizend malen meer liefheb, dan toen ik Hem voor het eerst leerde kennen in mijn leven, want elke dag wordt Hij groter en heerlijker voor mij en krijg ik Hem meer lief.

Het gaat echter om Zijn liefde, die ik van nature niet heb, maar die nu door de Heilige Geest in mij gekomen is. Het gaat om die liefde.

De HERE Jezus wil door u en mij liefhebben en waar dát gaat gebeuren, daar gaat de kandelaar zijn volle licht geven, want dan gaat het niet om de kandelaar, maar alleen om Hem. Dan hebben wij maar één hartstocht gekregen, een geweldige geestelijke agapè, die alles verteert om Zijn liefde te laten schijnen in de wereld.

Hoe komen wij weer aan deze liefde? Jezus wijst duidelijk de weg.

Bij elk zendschrijven dient Jezus Zich op een bijzondere wijze aan in het briefhoofd, dat een bijzondere betekenis heeft.

Want in dat brievenhoofd geeft Jezus de oplossing van het probleem, waar het in die gemeente aan hapert.

De oplossing om tot die eerste liefde te komen, staat in vers 1: *"Dit zegt Hij, die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt"*.

Wat zijn die zeven sterren?

Het zijn de geroepen dienstknechten, die de volle boodschap brengen. Iedere plaatselijke gemeente moet weer onder de volle boodschap komen van God, die de HERE Jezus wil laten schijnen door middel van Zijn sterren, Zijn geroepen dienstknechten, die niet een stukje van de Bijbel of een bepaalde theologie naar voren brengen, maar de volle boodschap van God.

Er zijn velen, bij wie de prediking altijd gaat om b.v. de grote doop, bij anderen over het houden van de sabbat of de zondag en bij weer anderen gaat het om het spreken in tongen of profeteren, of het uitwerpen van duivelen, enz., maar het gaat om de boodschap, die de Heer geeft door Zijn zeven sterren, die glanzen in deze duisternis. Een vuur moet onderhouden en gevoed worden; liefde is een driemaal heilig vuur van God, want God is vuur en de Heilige Geest is vuur en ook de liefde is een onuitblusbaar vuur, dat gevoed en onderhouden moet worden.

Hoe moet dit onderhouden worden?

Het moet gevoed worden door deze volle boodschap. Het volk moet gevoed worden met een spijze uit de hemel en niet met wat gepraat over steeds weer hetzelfde thema.

Jezus is Heer van Zijn Gemeente en dan heeft Hij ook het recht om in elke plaatselijke Gemeente te zijn.

Dan moet Hij daar ook als Heer erkend worden en dan is het de Heilige Geest en niet de mens, die de programma's opstelt.

De Heilige Geest moet kunnen spreken door het volle Woord van God en een spijsje op de juiste tijd kunnen geven. Jezus belooft aan de dienstknechten, die getrouw zijn, die de spijsje op de juiste tijd gegeven hebben, een bijzonder loon.

Als Hij komt, zal Hij Zich opnieuw aangorden en zal Hij hen aan Zijn tafel nodigen en Hij zal hen dienen.

De dienstknechten, die nu trouw Jezus dienen en geen organisatie, kerk, of zichzelf dienen, maar de spijsje op de juiste tijd brengen (en deze spijsje is Jezus Zelf) die Hij schenkt voor de zevenvoudige volle boodschap.

Wat wordt er vandaag veel geschreven met het "volle evangelie", en ik heb al een boekje gekregen van het "overvolle evangelie", en straks komt er nog een gemeente die "over-overvol" is en ondertussen zijn zij allen zo arm als de mieren; want het gaat altijd over hetzelfde thema. Wat een geestelijke armoede!

Ik dank God voor de geestesgaven, want laat niemand denken, dat ik gering denk over geestesgaven, want door Gods genade mag ik die zelf hebben, ook de tongentaal; maar wij moeten het dáár gebruiken, waar Gods Geest het leidt en geeft en er niet mee te koop lopen, want dat is alleen uit het vlees en niet uit de Geest.

Dank voor al deze geestelijke gaven, maar die functioneren vanzelf in de Gemeenten, als deze op de Goddelijke hoogte gekomen zijn.

Hoe goed al deze gaven ook zijn, toch wijst Paulus een weg die nog verder omhoog voert.

Tongentaal vergaat en profetieën zullen afgedaan hebben en de kennis zal verstommen, want onvolkomen is ons profeteren en onvolkomen ons kennen, maar de liefde blijft altijd.

Vers 1: *"Dit zegt Hij, die de zeven sterren in Zijn rechterhand houdt, die tussen de zeven gouden kandelaren wandelt"*.

Hij wandelt tussen de zeven gouden kandelaren, want Hij is de Hogepriester en Hij wil die kandelaren onderhouden, Hij wil ze vullen met de olie van de Geest, maar Hij wil ook de pitten bijsnoeien.

De plaatselijke gemeente moet dit aan zich willen laten doen en daar gehoor aan geven en zich ook onder de reinigende kracht van het bloed plaatsen. Dan zullen er heel wat pitten gesnoeid moeten worden, want die zijn vaak te lang.

De HERE Jezus is de oplossing van alle problemen, ook om weer tot die eerste liefde te komen.

Die liefde is er wel in ons door de Heilige Geest, maar die kan door ons verzaakt worden en ik zelf stel mij hier helemaal onder. "O, Heer, wat verzaak ik vaak ook die eerste liefde".

Deze eerste liefde moet niet alleen bij één lid werkzaam zijn, maar bij de hele Gemeente als de kandelaar; maar dit moet bij ons persoonlijk beginnen. Ik wil hier niemand beschuldigen en als ik iemand beschuldig, dan is dat allereerst mijzelf, want wij zijn allen uit deze hoogte gevallen, ook al, omdat wij het erfgoed zijn van die eerste Gemeente, want die heeft zich nooit bekeerd.

Nooit in de loop der eeuwen is er een bekering gekomen tot die eerste liefde terug, maar zij is wel afgezakt tot de diepten van de satan. Het is alleen de liefde van God en de genade, dat Hij die Gemeente nog uit de diepten van de satan opneemt en tenslotte nog zover brengt, dat zij straks voor Zijn Rechterstoel geplaatst zal worden zonder vlek en rimpel.

Deze zeven zendschrijven zeggen ons profetisch niet, dat de Gemeente hier op aarde nog weer tot die eerste liefde terugkeert; maar dit moeten wij niet als een soort vrijbrief nemen en zeggen, dat wij er nu geen moeite voor hoeven te doen.

Het Woord is waar en Jezus roept door dit eerste zendschrijven ons allen op tot bekering.

Het geldt niet alleen voor die plaatselijke Gemeente van Efeze, want zij is een prototype, maar Hij roept het heden tot u en mij en wij moeten horen, wat de Geest tot de Gemeente zegt.

Als wij zo de volle boodschap op de kandelaar laten schijnen, want daar met het mee beginnen, dan kan de Heilige Geest weer de volle boodschap gaan geven door kanalen en dienstknechten, die Hij Zelf verwekt.

De dienstknecht is slechts een kanaal, maar het is de Heilige Geest die hem bekwaam maakt.

Wij moeten weer toelaten, dat Jezus als Heer van ieder van ons persoonlijk en van de plaatselijke gemeente in haar geheel ons kan reinigen en heiligen en vullen met de olie van de Heilige Geest; dan gaat de kandelaar weer oplichten en ten volle schijnen in haar glans, want dán gaat de nu verzaakte liefde weer actief worden en weer werken en stromen, zoals het er staat: het vloeit uit God en het keert tot God! Het is een hemelse stroom!

In vers 7b vinden wij een aanwijzing, dat wij persoonlijk toch de overwinning kunnen krijgen, al bekeert zich niet de hele gemeente meer, toch kunnen wij overwinnaars worden door tot die eerste liefde terug te keren, anders zou Jezus het niet hebben laten neerschrijven.

Wij lezen: *"wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt"*.

Gods Geest spreekt tot ons door het Woord en het gaat erom of wij horen willen. Want dan alleen kan Jezus het smeulende vuur aanblazen door de wind van Zijn Geest, opdat het een laaiend vuur gaat worden, zodat de kandelaar op volle heerlijkheid weer Zijn licht gaat verspreiden.

"Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is".

"Wie overwint"; een overwinning wordt nooit behaald zonder moeite en strijd, zonder offer, want dan zou het geen overwinning zijn.

Het waait ons niet zo maar aan, wij moeten ons omkeren en tegen het lauwe afgevalen Christendom ingaan. Dit geeft strijd, moeite en inspanning, maar in dit alles staat Jezus aan onze zijde. Aan de overwinnaars belooft Hij bijzonder loon en rijke zegeningen en dit moet ons des te meer aansporen, om gehoor te geven aan Zijn roepstem om tot die eerste liefde terug te keren.

"Hem zal Ik geven te eten van de boom des levens in het paradijs Gods". Wat houdt dat in?

Het eeuwige leven hebben wij allen als kinderen Gods, die de eerste liefde verzaken, want het eeuwige leven is ons uit genade geschonken in Jezus Christus. Maar hier wordt niet gesproken over het eeuwige leven krijgen, maar dat Hij ons zal geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is.

Dit drukt uit het volle en nu nog grotendeels voor ons verborgen leven van God Zelf en van Christus.

Jezus woont in ons en door Hem hebben wij ook het eeuwige leven.

Maar welke rijkdom dit leven precies inhoudt in zijn hoogte, breedte, diepte en lengte, in zijn volheid en glans, daar hebben wij nog geen begrip van; en dát wil Jezus aan de overwinnaars te eten geven, d.w.z. , dat wij het dan zullen proeven en smaken, zodat wij weten, wat het is.

Of een gerecht heerlijk is, kunnen wij alleen beoordelen door het zelf te proeven.

Zo is het ook met het waarachtige leven Gods van de boom des levens in het paradijs Gods.

Dat moet gesmaakt en geproefd worden. *"Wie overwint"*, betekent, dat degenen, die de eerste liefde weer laten werken tot de hoogte Gods gekomen zijn. En op die hoogte Gods verkeren wij op een heel bijzondere wijze met God, zoals de eerste apostelen met de Heer verkeerden; en dan vindt plaats, wat Jezus al beloofde in Joh.14 vers 21: *"Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door Mijn Vader (agapè) en Ik zal hem liefhebben (ook agapè) en Mijzelf aan hem openbaren"*.

Dat is de Goddelijke hoogte!

Wie deze liefde brandend heeft, krijgt Christus op een bijzondere wijze geopenbaard; hij krijgt Jezus te zien en smaakt het leven, dat in Christus is.

In Joh.21 vinden wij een tweede wonderbare visvangst. Daar waren zeven apostelen aan het vissen, die de hele nacht niets gevangen hadden. En tegen de morgen stond Jezus aan de oever hen op te wachten.

Hij vroeg: *"Hebt gij ook enige toespis"*. Maar omdat Hij in een andere gedaante verscheen, herkenden zij Hem eerst niet.

En weet u, wie de eerste was, die Hem herkende? Het was Johannes. Waarom Johannes? Hij had de agapè in zich en daarom werd Jezus aan hem geopenbaard. Hij keek niet naar het uitwendige, maar hij proefde, dat het Jezus was, het was Zijn Heer.

Jezus openbaart Zich aan degenen, die Hem liefhebben. Als wij weer tot die hoogte komen, dat die Goddelijke liefde brandend in ons wordt, dan maakt die liefde ons volledig één met Jezus Christus, want liefde wil zich één maken met de beminde, zodat Jezus in ons is en wij in Hem en Hij Zich kan openbaren aan ons.

En dan gaat gebeuren, wat God reeds tegen Abraham zei: *"Zou Ik voor Abraham iets verbergen, wat Ik ga doen"*? Abraham was Gods vriend, maar Jezus noemt ons niet alleen Zijn vrienden, maar Hij noemt ons Zijn broeders, want wij zijn leden van Zijn lichaam.

Laten wij deze boodschap bewaren in onze harten.

Efeze heeft zich niet bekeerd en Jezus zegt, dat Hij dan de kandelaar van zijn plaats wegneemt en dat is gebeurd, want er is geen plaatselijke gemeente meer, daar Efeze zelfs niet meer bestaat.

Het is nu een ruïne, want in het jaar 1133 werd het verwoest, waardoor sinds 1200 er geen christelijke getuigenis meer was.

Hij, die hart en nieren doorzoekt die ook Rechter is, voert ook onverbiddelijk het oordeel uit.

De kandelaar is daar weggenomen tot op de huidige dag. Hoe wij ook kunnen verlangen naar de eerste Gemeente, deze is tot op heden niet teruggekeerd.

Nochtans weten wij, dat, al wordt de kandelaar hier op aarde weggenomen, hij in de hemel toch aanwezig is.

De volle Gemeente zal toch eens ingaan in Zijn heerlijkheid. Dit is niet iets uit ons, niet omdat wij trouw waren, maar omdat Hij trouw is en Zichzelf niet verloochenen kan.

Hem alleen alle eer en roem. Hij zal om Zijn eigen welbehagen en om Zijn eigen roem die Gemeente straks in haar volheid toch voor Zich plaatsen in de eeuwigheid.

Maar de Gemeente Van Jezus Christus is in deze wereld een aanstoot geworden en toch geeft Jezus nog een heilig overblijfsel! Laten wij daarom hebben, wat de Heer ons toeroept: *"Oren, die horen, wat de Geest tot de Gemeenten zegt"*. Amen.

Lezen: Openbaring 2 vers 8 - 11.

Nu gaan wij naar de brief van Smyrna en ook deze stad is het zinnebeeld van de wereld, maar met een heel ander aspect in verband met de boodschap aan de Gemeente.

Het is weer de drievoudige boodschap voor ons persoonlijk, voor die plaatselijke gemeente en voor de hele Gemeente door de loop der eeuwen heen naar haar voleinding.

In Smyrna vinden wij kennelijk het tweede tijdperk van de Gemeente.

Wij willen nu eerst de plaatselijke toestand nader bezien. Smyrna lag ook aan de Egeïsche zee, ongeveer veertig mijlen noordwaarts van Efeze en was ook een havenstad met veel handel en verkeer.

Zij was bekend door de vele kostbare balsemsorten en specerijen, die daar verhandeld werden, o.a. mirre, waar zij waarschijnlijk ook haar naam aan te danken heeft.

Want in het Midden-Oosten werden veel kostbare zalven bereid met oliën, waarmede men zich zalfde, zoals de nardus soorten, die wij ook in de Bijbel vinden, waarvan Smyrna het handelscentrum was.

Maar wij willen bijzonder letten op het andere aspect.

Ook Smyrna is dus het zinnebeeld van de wereld, maar in samenwerking met een synagoge van de satan waarvan hier sprake is.

Dit vinden wij in vers 9b: *"en de laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge des satans"*.

Zien wij in Efeze het zinnebeeld van een zondige boze wereld, die buiten God leeft en helemaal in het boze ligt, zo zien wij in Smyrna het zinnebeeld van de wereld, die in vijandschap is tegen God en Zijn kinderen.

Het is een vijandschap, die vooral ontstaat door de samenwerking met de synagoge van de satan, van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, maar het niet zijn.

En wat bedoelt Hij daarmee? Wat hun natuurlijke afkomst en geboorte betreft, waren zij Joden, Israëlieten, maar geestelijk waren zij het niet.

Jood betekent: God loven. Jood is afgeleid van Juda, wat God loven betekent.

Hier hebben wij dus naam-Joden, die aan de buitenkant misschien wel streng orthodox-godsdienstig waren, maar in hun handel en wandel als de wereld.

Het waren naam-Joden, zoals er vandaag vele naam christenen zijn, die aan de buitenkant wel erg christelijk, misschien zelfs orthodox-christelijk zijn, maar onveranderd zijn gebleven, niet wedergeboren.

Nu zijn het juist deze groepen naam-Joden en naam christenen, die de waarachtige kinderen van God vervolgen en willen uitroeien. Zij zijn zelf te vroom en te godsdienstig om daar hun handen aan vuil te maken, maar dan beïnvloeden zij de wereld om dit zaakje voor hen op te knappen.

Zo werd de HERE Jezus door de Romeinse overheid veroordeeld tot de kruisdood en gekruisigd, maar de vrome Joden eisten van Pilatus, dat hij Hem zou laten kruisigen.

Zelf hielden zij hun handen daar vanaf, want daar waren zij te vroom en te godsdienstig voor, want dan zouden zij hun sabbat ontheiligen.

Het waren de Farizeeën, schriftgeleerden en priesters, die aan de buitenkant godsdienstig waren.

Zo is het altijd geweest en nog niet veranderd.

In de verschrikkelijke Bartholomeüsnacht, waarin zoveel kinderen van God de marteldood ondergingen door het machtsmisbruik en de machtsinvloed van de paus te Rome met zijn aanhang, liet diezelfde paus dit door de wereld opknappen en kan hij in diezelfde nacht rustig zijn Te Deum zingen en zijn gebeden opzeggen!

Dit is het aspect, dat wij hier in het tweede zendschrijven vinden.

In het eerste zendschrijven komt de boodschap tot ons, dat de HERE Jezus Zijn Gemeente in deze wereld als een kandelaar plaatst, om Zijn getuigen te zijn en om het licht van Jezus te laten schijnen in deze duistere wereld.

In dit tweede zendschrijven komt de boodschap van de HERE Jezus tot ons, dat Zijn Gemeente in deze wereld zal moeten lijden en dat wij hier met Hem verdrukking en vervolging zullen hebben, zoals Jezus dat zegt in Joh. 16 vers 33: *"In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen"*.

Op een andere plaats zegt Hij, dat een dienstknecht niet meerder is dan zijn meester (Luc. 6 vers 40).

Zij zullen u haten, zegt Jezus, maar dat hebben zij Mij eerder gedaan (Joh. 15 vers 18).

Toch kunnen wij hier de Heer ook voor danken. Luister goed toe!

In het eerste zendschrijven leert en zegt de HERE Jezus ons, welke dienst wij als Gemeente de wereld moeten bewijzen, want wij moeten Zijn getuige zijn. Zijn kandelaar in deze wereld en hiermee krijgen wij duidelijk de opdracht voor ogen, welke dienst wij als gelovigen in Christus aan de wereld moeten bewijzen.

Maar in de boodschap aan Smyrna leert de HERE Jezus ons, welke dienst de wereld ons moet bewijzen, want het is een dienst, dat wij door de wereld vervolgd, versmaad, verdrukt worden en misschien de marteldood moeten ondergaan.

Dat is een gezegende dienst, die de wereld óns moet bewijzen. Het klinkt misschien wel vreemd; maar toch is het zo. Want dit lijden om Christus wil (het gaat hier niet over een lijden, dat over ons komt, omdat wij ongehoorzaam zijn of verkeerd handelen), komt over ons, omdat wij Hem gehoorzamen.

Wij zien dit bij de HERE Jezus Zelf; Hij kwam om te dienen, want: *"Alzo lief had God de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloofd, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe"*.

Tóch is Jezus gekruisigd. Welnu, die dienst bewees het naam Jodendom en de wereld aan de HERE Jezus.

Hij moest Zichzelf niet kruisigen, maar die dienst moest de wereld Hem bewijzen en dat hebben zij ook gedaan. Dank God voor deze gezegende dienst!

Zo moet de wereld die dienst ook bewijzen aan het Lichaam van Jezus, Zijn Gemeente, want het lijden om Christus wil heeft een geweldig doel.

Over de zin van het lijden om Christus wil, is een aparte Bijbelstudie verschenen en daarom behandelen wij dit nu niet uitvoerig. Het lijden en de verdrukking, die de wereld ons aandoet, moet medewerken ten goede, want dat is de eerste zin van het lijden.

Maar er is ook een lijden om Christus wil ten bate van het Lichaam van Christus.

Er is nog een belangrijk doel en dat is het lijden om Christus wil opdat God straks gerechtvaardigd zal worden in Zijn rechtsgeding.

Want door dat lijden worden kroongetuigen gemaakt, als God straks de wereld zal gaan richten.

Dan zullen de kinderen Gods, die door de wereld verdrukt en vervolgd zijn en de marteldood ondergaan hebben, de bewijsstukken en het bewijsmateriaal zijn, waardoor de wereld geen mogelijkheid van verontschuldiging meer zal hebben.

Het lijden om Christus wil brengt een grote zegen voort.

In Rom.8 vers 17b en 18 lezen wij: *"immers, indien wij delen in Zijn lijden, is dat om ook te delen in Zijn verheerlijking. Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden"*.

Paulus zegt in 2 Cor.4 vers 16 en 17: *"Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd. Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid"*.

Ieder mens en iedere naam Christen of naam Jood, die ons vervolgt, moeten wij hartelijk danken, omdat die juist de kroon op ons hoofd zet. Zij willen echter die kroon eraf halen en ons belasteren; maar in werkelijkheid zetten zij die kroon er juist op, want God laat alle dingen medewerken ten goede, die Hem liefhebben.

Hebben wij geen wonderbare God? Hij doet zelfs het kwade mee werken ten goede.

Daarom zegt Jezus in Matth.5 vers 10 - 12: *"Zalig zijn de vervolgd om der gerechtigheid wil, want hunner is het koninkrijk der hemelen. Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnen wil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten en vóór u vervolgt"*.

Zij bewerken voor ons dus een alles verre te boven gaand gewicht van heerlijkheid.

Dit wil ik nog even illustreren. Vele jaren geleden kende ik een zuster, die het volgende getuigenis gaf.

Zij is nu al bij de Heer. Het was de moeder van een groot gezin en de man had veel te kampen met werkeloosheid. Het was voor haar niet eenvoudig om de eindjes aan elkaar te knopen. Zij was een echte Christin, en het was voor haar toch moeilijk dit grote gezin te onderhouden. Zij vond haar kruis erg zwaar en heeft dit dikwijls in tranen tot de Heer gebracht en gevraagd of de Heer haar kruis niet wat kon verlichten.

Op een nacht kreeg zij een droom; er kwam een engel, die vertelde, dat haar gebed verhoord was en dat hij kwam om haar kruis kleiner te maken zodat het lichter werd. Zij was er blij mee en de engel nam een heel stuk van haar kruis af, dat daardoor veel korter werd en ook veel lichter.

Zij kon nu blijmoedig verder gaan. Nog steeds in de droom was zij bij de hemelstad aangekomen. Zij verheugde zich door het horen van het gezang van de engelen en de heiligen, die daar jubelden en zij verblijdde zich, dat zij daar spoedig ook zou zijn. Maar toen zag zij, dat de pelgrims, die voor haar uitgingen, het kruis van hun schouders afnamen en over een diepe kloof legden, waar zij nog over heen moesten gaan en zij zag, dat het kruis precies over de kloof paste als een brug, waarover zij konden binnengaan. Zij kwam ook bij de kloof en nam haar kruis van de schouders, maar dat was te kort en paste niet! Zij moest voor de kloof blijven staan. Haar grote vreugde werd een verschrikkelijke jammerklacht! O, hoe vreselijk, want zij had om een lichter kruis gebeden en nu kon zij niet in de heerlijkheid binnen komen. Zij heeft gebeden: "Ach Heer, geef mij mijn oude kruis weer terug". Zij werd wakker en vanaf dat ogenblik heeft zij blijmoedig haar kruis gedragen en is tenslotte ook als een blijmoedig kind van God naar de Heer gegaan.

Er zit een diepe waarheid in, want de Heer geeft altijd kracht naar kruis en Hij geeft ieder dát kruis te dragen, wat precies nodig is en bij ons past. Het gewicht van ons kruis gaat nooit boven de kracht van de Heiland, want de Heer draagt het Zelf met ons mee en Hij draagt zelfs het zwaarste eind.

Laten wij ons er over verheugen, want zo worden wij klaargemaakt voor de heerlijkheid.

Dit vinden wij in dit zendschrijven bijzonder uitgebeeld, als Jezus hier zegt: *"En de laster van hen, die zeggen, dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge des satans"*.

Synagoge betekent: leerhuis, een leerhuis, waar Gods Woord geleerd en verkondigd wordt.

Hierin krijgen wij een diepe lering, want het wil zeggen, dat er een huis is, waar Gods Woord verkondigd wordt en geleerd, terwijl het toch een synagoge van de satan is.

Jezus moet in Zijn dagen ook zeggen over de Farizeeën en schriftgeleerden, dat zij op de stoel van Mozes zitten en dat men moest doen, wat zij leerden, maar dat men niet naar hun daden moest zien en doen, want die waren daarmee in volslagen tegenspraak.

Zo zien wij, dat tegenwoordig zelfs de meest rechtzinnige kerk toch een synagoge van de satan kan zijn, het ligt er maar aan, wie er achter staat.

Is de beweeggrond de Geest van Christus of is het de onveranderde oude mens, die ook daarmee voordeel wil behalen. Want met godsdienst kan je ook nog voordeel behalen en tot eer en aanzien in deze wereld komen, of een hoge positie krijgen.

Met godsdienst is het ook mogelijk rijk te worden, of om als kerkvorst een machtspositie te veroveren en toch is dat alles een synagoge van de satan.

Wat heerlijk begint vers 9: *"Ik weet uw verdrukking en armoede, hoewel gij rijk zijt"*.

In het eerste zendschrijven zegt Jezus: *"Ik weet uw werken en inspanning"*, maar hier weet Hij van hun verdrukking en armoede.

In het eerste zendschrijven weet Jezus, wat zij deden en wat zij gedaan hadden, maar in het tweede weet Jezus, wat Zijn Gemeente aangedaan wordt door de wereld. Hij weet alles! Hij weet onze werken, onze gedachten, maar Hij weet ook ons lijden en alles wat ons aangedaan wordt.

"Ik weet uw verdrukking en armoede", en daarom weten wij ook, dat wij in dat lijden niet alleen staan.

Jezus was in Zijn kruislijden alleen, want allen hadden Hem verlaten, zelfs Zijn liefste discipelen, zoals Johannes, Jacobus en Petrus. Deze drie namen een bijzondere plaats in en zij waren ook met Hem op de berg der verheerlijking; maar op het kruis was Hij alleen.

Wij echter zijn in ons lijden nooit alleen. Want Jezus weet het en gaat naast ons staan en draagt voor ons het zwaarste eind van het kruis. Jezus zegt dan ook: *"Ik weet uw verdrukking en uw armoede, hoewel gij rijk zijt"*. Al mogen wij dan hier naar de wereldse maatstaf arm zijn, naar de hemelse maatstaf van God en Christus zijn wij juist schatrijk!

In vers 10 lezen wij: *"Zie de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen"*. Dit woord is allereerst letterlijk vervuld aan die plaatselijke gemeente te Smyrna.

Er is, zoals Jezus hier profeteerde, door de naam-Joden een grote vervolging ontketend, doordat zij het stadsbestuur beïnvloedden en dus hun macht misbruikten, om die Christengemeenten uit te roeien.

Eén van de bekendste martelaren, die daar levend verbrand is, is Polycarpus. Hij was een directe discipel van Timotheus.

Polycarpus was daar in die dagen de engel van de gemeente en werd op 86 jarige leeftijd verbrand op de heuvel, waartegen Smyrna gebouwd is, de Pagus.

Smyrna bestaat nog steeds, al is het een vervallen stad. Maar op de helling heeft men Polycarpus verbrand, en kort daarop werd die hele helling met bloed geverfd van de 1500 Christenen, die daar tegelijk de marteldood ondergingen en enkele dagen later nog eens 800.

Dat zal wel precies tien dagen geduurd hebben, zoals Jezus hier zegt. Maar weten, dat dit ook een profetische boodschap inhoudt. De naam Smyrna betekent: "Bitterheid"!

Smyrna is het tijdperk van de grote vervolgingen van de Christelijke Gemeenten.

In het jaar 170 brak onder keizer Nero de eerste massale Christenvervolging uit in het hele Romeinse rijk en dit heeft precies tien dagen geduurd, zoals Jezus ook profetisch voorzegt had.

Het waren echter geen dagen van 24 uur, maar regeringsdagen en dat wil zeggen: 10 regeringstermijnen van 10 opeenvolgende Romeinse keizers, waarvan Nero de eerste was.

Dit is een vreselijke tijd geweest. De Christenen werden te vuur en te zwaard vervolgd en het ging eigenlijk om de ontzettende strijd wie er "Heer" was, n.l. de keizer van Rome, óf Jezus Christus.

Van de Christenen werden geen moeilijke dingen gevraagd, want zij konden op gemakkelijke wijze hun leven behouden door wat wierook te leggen op het altaar van de keizer, om daarmee hem eer te geven, te aanbidden en te offeren.

"Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens". Maar Jezus roept hun toe: Achter dat werk zat de satan.

Satan heeft een synagoge, maar hij heeft ook zijn wereldlijke macht en deze wereldlijke keizers van het Romeinse imperium waren eigenlijk prototypen van de antichrist; die aan het einde van deze genadebedeling komt als een geweldige caesar, een werelddictator en die zal het bloed van de martelaren weer bij stromen doen vloeien. Het ging er om, wie Heer zou zijn en toch heeft Nero, zoals de overlevering zegt, vlak voor zijn dood moeten zeggen: "Zo hebt gij Nazareeër toch overwonnen"!

Hoe meer hij de Christenen vervolgde, des te meer werd het fundament gelegd van de Gemeente, die gebouwd werd.

Jezus is Overwinnaar, zelfs door de dood heen!

Dit heeft geduurd van het jaar 170 tot het jaar 313, want toen kwam de elfde Romeinse keizer, Constantijn de Grote, die het Christendom aannam, maar de Bileam werd, hij was een valse profeet, die kerkvaders nog altijd vereren en dat is verschrikkelijk, want hij nam wel in naam het Christendom aan, maar is nooit werkelijk bekeerd geworden. In het concilie van Trente (Turijn) gaf hij het Christendom niet alleen vrijheid, maar verhef het tot de staatsgodsdienst. De duivel gooide n.l. het roer om, want hij zag, dat hij door de grote Christenvervolgingen niet opschoot; maar integendeel, dat de Gemeente van Christus steeds groter en krachtiger werd. Toen ging hij de Bileams raad geven, waarvan de volgende zendbrief spreekt.

Tien is een profetisch getal, zoals wij al meermalen in onze Bijbelstudies gehoord hebben.

Bij tien maakt God altijd een voleinding en toen onder tien achtereenvolgende keizers de Gemeente Gods vervolgd werd, was het genoeg.

Toen God tienmaal een Scheppingswoord gesproken had, was het voleindigd, zoals wij dat vinden in Gen.1. Tien maal heeft God gesproken in Egypte, waardoor over Egypte en de Farao de tien plagen kwamen en daarmee was het voleindigd; er kwam geen elfde plaag, want bij de tiende is Israël uit Egypte verlost geworden. Toen God Zijn wet en geboden gaf, sprak hij tienmaal en gaf de volledige wet op twee stenen tafelen.

Het zijn de tien geboden of tien Woorden Gods.

Zo vinden wij het getal tien altijd weer terug, ook aan het einde van deze genadebedeling.

Jezus zegt, dat het dan zal zijn als tien maagden; vijf daarvan zijn wijs en gaan de bruiloftszaal in, maar de andere vijf zijn dwaas en blijven buiten. Dat is de voleinding van de Gemeente en de genadebedeling.

Deze wereldmachten krijgen ook in tien hun voleinding.

Daniël heeft het aanschouwd, eerst door de droom van Nebucadnezar; het wereldbeeld stond op voeten met tien tenen en bij de tien tenen komt de steen, die Jezus Christus is, die weer zal komen om dat hele wereldbeeld te vergroeven en al deze wereldmachten te niet te doen om Zelf Zijn Koninkrijk op te richten.

Johannes zag het later bij de vier verscheurende dieren, waarvan het laatste tien horens heeft en dan komt Jezus er een einde aan maken.

Deze tien is de tien-statenbond waar de wereld momenteel zo hard aan werkt en vele Christenen schreeuwen, dat het komen moet; een verenigd Europa, een verenigde wereld! En de tien statenbond zal komen, maar onder leiding van de antichrist en dat is het gruwelijke einde.

De Gemeente is dan al bij de Heer, want dan komt Hij met Zijn Gemeente terug op de aarde om er een einde aan te maken, om al de -ismen te vernietigen, zoals socialisme, communisme, humanisme, enz.

Al deze regerings- en godsdienstige vormen zullen verdwijnen en dan komt de Theocratie, de Christocratie, de Godsregering.

Zo zien wij, dat dit tweede profetische tijdperk afliep in 313, nadat toen keizers geregeerd hadden en de elfde het Christendom vrijheid gaf.

Het heeft ons ook nu nog iets te zeggen, want de Christenvervolgingen gaan ook nu nog door. Nog altijd wordt de ware Gemeente vervolgd en verdrukt.

Wij denken aan onze broeders en zusters achter het ijzeren, en bamboegordijn; hoe Watchman Nee al jaren lang in de gevangenis zit en hoe men in communistisch China, weer vele waarachtige Christenen gekruisigd heeft, zelfs met het hoofd naar beneden.

Daar zijn ook nog naamchristenen, maar die krijgen eer van de communisten als "Christelijke kerken" en daarmee vrijheid, want de wereld heeft op een naamchristen niets tegen.

Zij werkt nog altijd graag samen met de synagoge van de satan, totdat God en Jezus Christus de werelddictator en de valse profeet in het hart geeft, om deze hoer (de valse kerk) te vernietigen. Zo is het altijd geweest en zal ook zo zijn voleinding krijgen.

Zo heeft ook de demonisch bezeten Hitler met zijn partij zich de hulp van Rooms-katholiek kapitaal laten welgevallen, om zo aan de macht te komen. Want Rome duchtte het communisme en daardoor was zij bevreesd haar macht te verliezen in Duitsland, en ook zijn er vele protestanten geweest, die Hitler mede aan de macht geholpen hebben. Dit vond Hitler prima; maar toen hij eenmaal op het toppunt van zijn macht was, ging hij ook hen vernietigen, want hun goud en zilver kon hij wel gebruiken.

Straks zal zo ook de antichrist aan de macht komen door een wereldkerk, waar men nu zo enthousiast aan bezig is te werken.

De Wereldraad van kerken is hard bezig een macht in het zadel te brengen, die in werkelijkheid de antichristelijke wereldmacht zal zijn, maar als deze eenmaal in het zadel zit, dan zal hij zich tegen die hoer (de wereldkerk) keren en haar plunderen, want haar goud en zilver, dat opgehoopt ligt in hun kathedralen en kerken, zal hij kunnen gebruiken, zoals wij dit in Openbaring duidelijk geprofeteerd vinden.

God dank, dat dan de ware Bruid van Christus al bij haar Heer is, want dat maakt de Gemeente hier op aarde niet mee, maar zal dit vanuit de hemel zien. Dan zullen deze tien dagen ook in die zin haar volheid krijgen, want het blijft doorgaan, totdat de tien maagden haar voleinding hebben gekregen.

De Christenvervolgingen zullen blijven, zoals deze er ook vandaag steeds is en werkelijk niet alleen achter het ijzeren en bamboe gordijn, maar ook waar Rome de macht heeft (in Spanje, Portugal, de landen van Zuid-Amerika), zijn er vervolgingen van de anders denkenden.

In geen enkele krant wordt daar iets van gerept, maar men heeft in Zuid-Amerika hele Christengemeenten uitgeroeid en dan noemen sommige protestanten hen nog "Onze Roomse broeders".

Het is inderdaad een synagoge van de satan. Natuurlijk zijn er in die kerk nog werkelijke broeders, zoals wij het ook in het volgend zendschrijven vinden, maar dan zullen zij er uit moeten gaan, anders zullen zij met haar om komen.

Jezus roept in Openb.18 vers 4: het uit: "*Gaat uit van haar*", want daar horen wij niet thuis. Daarom zal ook deze verdrukking van tien dagen een voleinding krijgen.

Voor de plaatselijke gemeente van Smyrna was het letterlijk tien dagen van 24 uur; maar voor de profetische Christenperiode zijn het de tien achtereenvolgende keizers van Rome geweest.

Daarom roept de Heer in Openb.3 vers 10b: *"Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens"*. In vers 11b zegt Hij ook: *"Wie overwint zal van de tweede dood geen schade lijden"*.

Lijden, vervolging en verdrukking is nooit aangenaam voor het vlees en het is vanzelfsprekend, dat wij ook als Christenen hiervoor bevreesd zijn. Het zou zelfs onnatuurlijk wezen, als wij hier niet bevreesd voor waren, want zelfs Jezus is in de hof van Gethsemane nog bevreesd geworden, al was deze vrees heel wat dieper dan ons lijden, want Hij moest tot zonde gemaakt worden.

Daarom zegt Jezus in vers 10: *"Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult"*.

De Heer heeft geen enkele klacht tegen deze gemeente en Hij verwijt hen ook niet, dat zij bevreesd zijn voor het lijden. Maar als wij mensen elkaar toeroepen "Wees niet bevreesd", dan is dat een wat goedkope bemoediging. Maar als Jezus zegt "Wees niet bevreesd", dan is dit woord met kracht en macht en het wil zeggen, dat Hij, die ons leven is met ons meelijdt en meevoelt, want Hij weet onze verdrukking en armoede. Hij, die naast en in ons is, die alle macht heeft in hemel en op aarde en onder Wiens voeten alles onderworpen is; aan Hem is dan ook de macht van de vrees onderworpen.

Vrees is een demon, het is één van de grootste handlangers van de satan.

Als Jezus toeroept: "Wees niet bevreesd", dan zijn zij ook niet meer bevreesd.

Dat hebben de eerste martelaren wel getoond. Er staat een geschiedenis opgeschreven van een Christin, die in de gevangenis te Rome wachtte op de marteldood. Zij was een getrouwde vrouw in blijde verwachting en de Romeinse wet luidde, dat zij niet eerder de marteldood mocht ondergaan dan, nadat het kind geboren was.

Zij heeft haar kind in de gevangenis ter wereld gebracht en toen zij in barensweeën en smarten was, kermde zij het uit van de pijn. Haar bewakers zeiden toen: "Als je nu al zo kermt, wat zal je dan straks kermen, als je gemarteld wordt in de arena". "Neen" zei zij: "dit lijden moet ik dragen, maar dat lijden draagt Mijn Heer".

Ziet u nu het geheim van de martelaren? Het waren geen bijzondere krachtpatsers, maar gewone mensen. Deze Christin kermde, toen zij een kind ter wereld bracht, maar de marteldood onderging zij jubelende en zingende, omdat haar Heer, die haar Leven was bij haar stond en haar Zijn kracht gaf, zodat de demon van vrees wegluchtte.

Daarom roept Jezus: Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult!

Want hij dient Zich aan die lijdende Gemeente aan als: *"Dit zegt de eerste en de laatste!"*

Als Jezus de Eerste in ons leven is, dan zal hij ook de Laatste zijn en dat betekent, dat Hij alles is.

Laat de Heer voor u zorgen en laat Hij het dan voor u doen, maar wij moeten alleen op Hem blijven zien.

Toen Petrus en de discipelen in de storm op het meer van Galilea in grote nood waren en dreigden te verdrinken, wandelde de HERE Jezus over de hoge golven naar hen. Zij schreeuwden van vrees, denkende dat het een spook was. Toen riep Jezus hen toe *"Wees niet bevreesd, want Ik ben het"*.

De vrees wijkt en Petrus zegt: *"Heer, als Gij het zijt, zeg dan, dat ik tot U kan komen"*. Jezus zegt: *"Kom"*, en Petrus kon zo buiten het scheepje stappen en liep over de golven, zolang hij op Jezus zag.

Toen hij echter weer op de wind en de golven ging zien, begon hij te zinken, maar dan is Jezus weer getrouw en grijpt Petrus bij de hand en zegt: *"Wat zijt gij gaan twifelen, kleingelovige"*.

Wat hebben wij toch een heerlijke Heiland, die voor Zijn kinderen zorgt!

Daarom dient Jezus Zich aan als: *"Dit zegt de eerste en de laatste, die dood geweest is (Hij heeft de vervloekingsdood ondergaan) en levend geworden"*.

Hij dient Zich daarom zo aan in deze gemeente, opdat zij niet zullen vrezen voor de lichamelijke dood, want die wordt de ondergang tot het eeuwige, heerlijke opstandingsleven, dat een onvernietigbaar leven is.

Daar staat Hij garant voor, want daarvoor heeft Hij Zijn eigen leven gegeven. Daarom roept Hij hen ook toe: *"Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens"*.

Zij krijgen bijzonder loon en kroon. Alle kinderen Gods hebben wel eeuwig leven, want de behoudenis is een genade-geschenk, dat God ons gegeven heeft in Jezus Christus; maar de kroon des levens wordt niet aan iedereen gegeven.

Straks voor de rechterstoel deelt Jezus aan Zijn getrouwen loon en kroon uit.

Elk kind van God, dat hier smaadheid, verdrukking en vervolging heeft ondergaan en heeft moeten lijden om Jezus wil, krijgt straks een kroon des levens, mits het in dit lijden volhard heeft en getrouw geweest is.

Dit vinden wij ook in Jac.1 vers 12: *"Zalig is de man, die in verzoeking volhardt; want wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben"*.

Nu komt het laatste van vers 11: *"Wie overwint zal van de tweede dood geen schade lijden"*.

Wij vinden in het Nieuwe Testament twee "doden" vermeld. De eerste dood is de lichamelijke dood, het sterven hier. De tweede dood ondergaan allen, wier namen niet geschreven staan in het Boek des levens des Lams, want die gaan met satan en zijn demonen in de poel van het vuur; en dat is de tweede dood, waaruit geen opstanding mogelijk is, een eeuwig verderf.

Wat betekent het nu hier? Gods kinderen komen toch niet in de tweede dood? Integendeel, Gods kind zal de dood niet meer zien, want hij is uit de dood overgegaan in het Leven.

Hier hebben wij een geheimenis, een verborgenheid.

Er is voor satan met zijn boze engelen en geesten en voor de verharde mens, die onbekeerlijk is, een tweede dood, die hen wacht. Zij ondergaan dus ook de eerste dood, want als zij in hun zonden sterven, komt hun ziel in het dodenrijk, waar zij moeten wachten op het eindoordeel voor de grote Witte Troon (Openb.20 vers 11).

Voor de Gemeente is het anders.

Onze dood heeft al plaats gevonden op het kruis van Golgotha, waar de Heer in onze plaats gestorven is en wij met Hem, daardoor hebben wij nu het eeuwige leven ontvangen en hebben wij alles wat wij bezitten aan stoffelijke en geestelijke goederen, aan gaven en talenten voor onszelf in de dood gebracht en aan Jezus overgegeven, opdat, doordat wij het zelf verliezen, het door hem geheiligd kan worden.

Maar straks zullen er zijn, die naakt ingaan; zij hebben wel eeuwig leven maar al het andere hebben zij voor zichzelf gehouden en dan zullen zij het juist verliezen, maar wie het nu in de dood brengt en het dus prijs wil geven om Jezus wil, dan wordt het geheiligd en ontvangen wij het honderdvoudig terug.

Ook alle offeranden, die wij in liefde voor Jezus aan zending en aan het werk des Heren gegeven hebben, is geen verlies, maar eeuwige winst. Daarom zegt Jezus *"Wie overwint (d.w.z. wie alles prijs geeft) zal van de tweede dood geen schade lijden"*.

Wij lezen nogmaals uit 1 Cor.3 vers 11: *"Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen. Is er iemand, die op dit fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi of stro, ieders werk zal aan het licht komen. Want de dag zal het doen blijken, omdat hij met vuur verschijnt en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij er op gebouwd heeft, stand houdt, zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hijzelf zal gered worden, maar als door vuur heen"*.

Wij hoeven dus niet bevreesd te zijn voor het lijden, want de Heer geeft genade genoeg.

Dit lezen wij in Fil.1 vers 29: *"Want aan u is de genade verleend, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, in dezelfde strijd, die gij eens van mij hebt gezien en nu van mij hoort"*.

De Heer geeft niet alleen genade om in Hem te geloven, maar om ook voor Hem te lijden.

Er was een zuster, die bij de zielzorger haar benauwdheid uitsprak, dat zij, hoewel zij een kind van God was, toch zo'n angst voor de dood had. De zielzorger vroeg: "Moet u dan vandaag steven"? "Nee, maar als het eens komt" "Wat zou u er aan hebben, als God die genade gaf, want vandaag hebt u levensgenade nodig om te kunnen leven tot Zijn eer. En dat heeft u toch"? Inderdaad had zij levensgenade om te kunnen leven. Hij zei toen: "Als het uur van uw sterven gaat komen, dan gaat God u stervensgenade geven en kunt u ook vrijmoedig de dood onder de ogen zien".

Wij weten niet, wat ons boven het hoofd hangt en het kan best zijn, dat wij ook nog een Christenvervolging moeten meemaken, maar dan geeft Jezus genade.

Ga nu niet denken, dat u nooit stand zult kunnen houden, omdat u bevreesd bent. Dat is heel natuurlijk en dat ben ik ook; maar wij hoeven er nu nog niet bevreesd voor te zijn en als het komt, is Jezus er, die ons toeroept: *"Wees niet bevreesd, want Ik ben met u"*.

Zo zegt Petrus van deze genade in 1 Petr.4 vers 12 - 14: *"Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkomt. Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring Zijner heerlijkheid. Indien gij door de naam van Christus smaadt lijdt, zijt gij zalig, daar de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods op u rust"*. Jezus heeft het kruis op Zich genomen en de schande verdragen, daar Hij zag op de vreugde, die vóór Hem lag (Hebr.12 vers 2).

Laten wij dat ook doen, want dat kruis brengt ons de toegang tot Zijn eeuwige heerlijkheid.

Lezen: Openb.2 vers 12 - 17.

Het derde zendschrijven is gericht aan de gemeente te Pergamum en wij willen het weer behandelen, zoals wij de eerste twee behandelden, n.l. eerst de betekenis voor de destijds bestaande, plaatselijke Gemeente en dán, hoe daarin een boodschap ook tot óns komt voor heel de Gemeente te allen tijde en ten derde ook de profetische boodschap, omdat dit zendschrijven het derde tijdperk in de geschiedenis van de Christelijke kerk hier op aarde, de Gemeente, beschrijft.

Ook deze stad lag aan de kust van de Egeïsche zee, vijftig mijl noordelijker dan Smyrna. Pergamum was niet zo'n grote handelsstad als Efeze en Smyrna, maar was een oude koningsstad, die evenals Efeze door de diadochen-koning Lysimachus ook als moderne stad was herbouwd.

Er waren veel patriciërs-huizen, want Pergamum was de residentie van Asia, terwijl Efeze de hoofdstad er van was. Ook Pergamum lag aan de Egeïsche zee, schitterend tegen een berghelling aangebouwd en op de top daarvan lag de grote koningsburcht, terwijl op het dak daarvan het grote altaar van de god Zeus gebouwd was. Dat altaar troonde dus boven alles uit.

De stad was ook zeer weelderig, want de rijken hadden daar hun paleizen gebouwd en prachtige bossen aangelegd. Pergamum was de zetel van het hooggerechtshof en bezat ook een enorme bibliotheek, die kon wedijveren met de bibliotheek in Alexandria.

In die dagen had men nog niet de beschikking over papier en de boekdrukkunst, maar het waren perkamenten rollen, die van dierenhuiden gemaakt waren en allerlei handschriften bevatten.

Het woordje "perkament" is waarschijnlijk afkomstig van Pergamum, want in haar bibliotheek bezat zij ontelbare van deze perkamenten rollen met uitvoerige handschriften met allerlei Oosterse wijsheid en mysteriën. Aan die bibliotheek was ook een universiteit verbonden, voornamelijk bestaande uit een medische faculteit.

De Attalussen hebben in Pergamum geregeerd in hun koningsburcht.

In dit Pergamum zien wij weer een type van de wereld, maar nu weer met een ander aspect.

In de moderne wereldstad Efeze zagen wij het karakter van deze wereld in zijn grote voosheid, diepe zonde, met afgoderij, vermaak en vertier, waar Jezus Zijn Gemeente plaatste als een kandelaar als Zijn getuige, als een lichtdrager in deze donkere boze duistere wereld van zonde en ongerechtigheid, om daar het licht te laten schijnen; en dat is de dienst, die de Gemeente aan de wereld moet bewijzen.

In Smyrna zagen wij een andere kant van de wereld, n.l. de vijandschap van de wereld tegenover God en Zijn kinderen, die getoond werd in de samenwerking van naam-gelovigen, de synagoge van de satan en de naam-Joden, om Gods kinderen te vervolgen en te verdrukken. Dit is de dienst, die de wereld ons moet bewijzen, waardoor wij geheiligd worden, want in de wereld zullen wij vervolging en smaad lijden, maar de Heer zegt: *"Hebt goede moed, want Ik heb de wereld overwonnen"*.

Zo vinden wij in Pergamum weer een ander aspect van de wereld en wel: wie de overheid van deze wereld is en dat niet in de eerste plaats de zichtbare wereldlijke overheid, maar degene, die er achter staat, de vorst dezer wereld, die daar woont en zijn troon heeft.

De wereld is het koninkrijk van de duivel, van satan. Daarom vinden wij in dit zendschrijven eerst in vers 13: *"Ik weet, waar gij woont, daar waar de troon des satans is"*.

Satan troont over deze wereld, want hij is immers de vorst van deze wereld, zoals Jezus ons duidelijk gezegd heeft in Joh.14 vers 30: *"Niet veel zal ik meer met u spreken, want de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets"*.

Paulus noemt hem in 2 Cor.4 vers 4: *"de god dezer eeuw"*.

In vers 13b zegt Jezus: *"mijn getuige, mijn getrouwe, die gedood werd bij u, waar de satan woont"*.

Hij woont er en hij troont er, hij is de vorst van deze wereld, die zijn koninkrijk is maar ook woont hij er met zijn geest.

Zoals Jezus Christus Heer en koning over ons is, maar in en onder ons, de waarachtige Gemeente, woont door Zijn Heilige Geest, zo woont de duivel in de kinderen van de wereld, in ieder niet wedergeboren mens, al is die mens nog zo braaf, netjes en fatsoenlijk en misschien nog heel godsdienstig erbij en al doet hij misschien veel aan sociaal werk en is zeer humanistisch.

Maar Jezus, Die niet liegen kan, zegt, dat de duivel in die mens woont, al is er natuurlijk een onderscheid tussen het bewoond worden door de duivel of er mee bezeten zijn.

Zo woont Jezus Christus in elk kind van God, want als Hij niet in ons is, dan behoren wij Hem niet toe.

Maar wie door de Heilige Geest volkomen bezeten, beheerst wordt, dat is het kind van God, dat vol, d.w.z. vervuld is met Gods Geest.

In Pergamum gaan wij het aspect zien, dat de wereld het koninkrijk van de duivel is, het koninkrijk van de duisternis.

Dit wordt in die stad op duidelijke wijze uitgebeeld, want, behalve dat zij de residentie was van de wereldlijke machthebbers, zoals koningen, rechters en zij, die aan de universiteit verbonden waren, was zij tevens de stad van een drievoudige satans-cultus, een drievoudige gruwelijke afgodendienst.

Daarin gaan wij al direct zien, dat satan al tijd de grote na-aper van God is, want zoals God een drie-eenheid is, zo heeft satan als vorst van deze eeuw ook een drie-eenheid, dat wij in beginsel in de stad Pergamum vinden, want daar werden grote afgodendiensten gehouden.

Het was n.l. een stad met veel tempels. De eerste was de koningsburcht op de top van de berg, waartegen Pergamum gebouwd lag, waar het grote altaar van Zeus stond.

Dit altaar is later opgegraven en in brokstukken naar Berlijn vervoerd waar het nu nog troont in een museum. Misschien dat daarom Berlijn nu zo vreselijk verscheurd is en zulk een bloedstad geworden is.

Wie was Zeus?

Het was de oppergod van de Grieken en wij zien dus in hem de tegenhanger van God, de Vader. Zoals God de Vader de allerhoogste majesteit is, de eeuwige Schepper, de hoogste in de Goddelijke drie-eenheid, die ook het hoogste troont, zo zien wij daar het altaar van Zeus, die het hoogste troont en hem, die als oppergod vereerd aanbeden werd.

In die stad vond men ook een tweede grote tempel, die gewijd was aan keizer Augustus en waarin de Romeinse keizers als heer werden verheerlijkt en aanbeden en waar ook aan hen geofferd werd.

De eerste man, die zich tot keizer liet kronen over het Romeinse rijk, was Julius Caesar en toen hij gekroond was, nam hij direct de naam aan van Divus Julius, wat betekent: de goddelijke Juleus; hij liet daarbij verkondigen, dat hij de zoon was van de goden en daarom heer was.

Wij zien in hem de tegenhanger van Jezus Christus, want Hij is Heer en de Koning der Koningen en de HERE der Heren; Hij is de waarachtige Zoon van God. Maar in Pergamum werd de Romeinse Keizer als heer aanbeden.

In Pergamum was nog een derde vreselijke afgoderij, want het was de hoofd zetel van de eredienst van de afgod Aesclepius Soter. Daar werd de afschuwelijke Aesclepius-dienst gehouden.

Aesclepius werd vereerd onder het beeld van een slang om een staak. Wij kennen hem wel, want wij vinden hem nog altijd op de auto's van de dokters, de Esculaap en wij vinden het ook nog altijd op de poederdoosjes en medicijnflesjes.

De afgod Aesclepius werd vereerd als de god van de geneeskunde. Het gruwelijke monster werd onder het beeld van de slang vereerd en kon alle zieken genezen er werd zelfs gezegd, dat hij doden kon opwekken.

Er werden inderdaad vele zieken genezen, zoals de overlevering ons zegt.

Deze gruwelijke afgod werd van tijd tot tijd uit de tempel genomen onder een baldakijn gezet en zo door de priesters, die hem dienden op de schouders in processie gedragen door de straten.

Daar zijn dus ook de processies vandaan gekomen en vandaag is er nog een zeker heer, die zich onder een baldakijn laat rondragen door priesters.

Weet u wat daarbij plaats vond? Als deze priesters in processie door de straten gingen met de gruwelijke afgod Aesclepius onder een baldakijn, dan moest iedereen, die er langs kwam of die de processie tegen kwam, neerknielen en de god hulde bewijzen en wie dat niet deed, was des doods schuldig.

Ook vandaag zien wij nog gebeuren, dat men neerknielt, als een processie voorbijgaat en moet men hulde bewijzen aan een afgod.

Weet u, hoe de eredienst was van deze Aesclepius Soter? Deze priesters brachten zichzelf, gedurende een zeer fanatieke dienst, in extase en maakten zich insnijdingen in het lichaam, zoals wij ook in de Baal-dienst vonden op de Karmel en dan gingen zij profeteren en in vreemde tongen spreken.

Zij hadden dus zichzelf in een geestvervoering gebracht, die oversloeg op het volk, dat daar kwam om genezing te zoeken en zo werden er veel genezen.

Als er vandaag genezingsdiensten zijn, waar het volk in een soort extase gebracht wordt, dan is het de god Aesculaap en niet Jezus, die daar vereerd wordt.

Wij vinden in deze zeven zendschrijven dus een machtige boodschap, die de hele Gemeente verlost en vandaar, dat die boodschap nooit gehoord wordt.

De duivel past daar wel voor op, want dan zouden Gods kinderen te wijs worden en zouden zij dingen gaan zien, over de tijd waarin zij leven. Want dat zien wij in deze afgodendienst van de afgod Aesculapius.

Het is de tegenhanger van het vervuld zijn met de Heilige Geest, die ook wonderen doet, die doden opwekt, zieken geneest en die ook doet profeteren en vreemde talen geeft.

Wij zien, dat satan ook hierin zijn tegenhanger heeft. Gaat u nu zien, waarom Jezus tegen Pergamum zegt: *"Ik weet, waar gij woont daar waar de troon des satans is"*.

Wij zien er de satanische drie-eenheid optreden in Zeus als satan, vader; in de keizers-verering, die als heer vereerd werd, zien wij de tegenhanger van Jezus Christus, die werkelijk Heer is en in de fanatieke en zichzelf in geestvervoering brengende priesterdienst van Aesclepius, waarbij tekenen en wonderen gebeurden, daarin vinden wij de tegenhanger van het vervuld zijn met de Heilige Geest, Pergamum is dus het zinnebeeld van de wereld, die het rijk van de satan is.

Nu komt een geweldige tragiek. In het eerste zendschrijven hebben wij beluisterd, dat de HERE Jezus Zijn Gemeente als een kandelaar plaatst midden in deze wereld om Zijn licht te laten schijnen.

In het tweede zendschrijven hebben wij gezien, hoe de Gemeente in de wereld vervolgd en verdrukt werd.

In de derde brief wil Jezus, dat Zijn Gemeente in deze wereld Zijn licht laat schijnen.

En in de derde brief wil Jezus, dat Zijn Gemeente in deze wereld, die het koninkrijk van satan is en waar satan met zijn Satanische drie-eenheid regeert, woont en troont, vreemdelingen zullen zijn en bijwoners, afgezonderd, van deze wereld.

Maar nu komt de geweldige tragiek, dat er een dalende lijn is, die al in het eerste Christen-tijdperk begon, doordat zij de eerste liefde verzaakten, waardoor zij uit de hoogte Gods vielen.

Zij hebben zich daarvan niet bekeerd, ook niet tijdens de grote vervolgingen, al lezen, wij tijdens deze vervolgingsperiode geen enkele klacht van Jezus tegen die gemeente, want die had het al zwaar genoeg.

Toch hebben zij zich niet bekeerd tot de eerste liefde en daarom gaat het nu bergafwaarts.

De gemeente van Pergamum had vreemdeling en bijwoner moeten zijn, maar Jezus zegt nu: *"Ik weet, waar gij woont"*. Zij ging wonen daar, waar de troon van satan was, terwijl zij vreemdelingen hadden moeten zijn.

In dit derde tijdperk ging de gemeente de vriendschap met de wereld aan en dat is ontzettend.

Profetisch loopt dit tijdperk van het jaar 313 tot het jaar 606.

Toen de Gemeente onder de tien opeenvolgende Romeinse keizers gruwelijk vervolgd was, kwam de elfde Romeinse keizer, Constantijn de Grote, die nu nog in de kerkgeschiedenis zeer vereerd wordt, maar Jezus zegt, dat hij Bileam is.

Zo is het ook, want wat gebeurde er in het jaar 313?

Toen kwam het Edict van Milaan tot stand, waar keizer Constantijn het Christendom aannam zonder zich te bekeren of zich te laten dopen; dit gebeurde pas vele jaren later en dan nog met besprenging.

Hoewel hij zich niet bekeerde en zich niet had laten dopen, werd hij toch de leidsman van de Christelijke kerk, die hij vrijheid van godsdienst gaf en korte tijd later verhief tot staatskerk.

Zo kwam de wereld in de Gemeente. Dat is voor Jezus niet verborgen. Hij zegt dan ook: *"Ik weet, waar gij woont"*.

Zij hadden vreemdelingen moeten zijn. Dan begrijpen wij ook de naam Pergamum, die afgeleid is van twee woorden, n.l. van "purgos", dat toren of burcht betekent en van het woord "gamos", dat huwelijk betekent.

Zo betekent de naam Pergamum, dat de Gemeente, die de Bruid des Lams is en een afgezonderd volk had moeten zijn, het huwelijk met de wereld aangegaan was en er in ging wonen en dat was tevens de opkomst van de toren.

Welke toren? De toren van Babel, want Babel is de grote hoer, de ontrouwe kerk.

Zij moest Bruid van Christus zijn, maar is nu de vrouw van de wereld geworden, die met de wereld mee gehoereerd heeft. Hier is de opkomst, de grondlegging van de toren van Babel weer begonnen, die in Openbaring 18 en 19 haar voleinding zal krijgen, maar waarmee de Christelijke kerken van dit ogenblik bezig zijn samen te werken om het sluitstuk erop te zetten. Het is al in Pergamum begonnen, want daar is het huwelijk aangegaan met de wereld en daarmee is de torenbouw van Babel begonnen.

Jezus zegt dat in vers 14: *"Maar Ik heb enkele dingen tegen u; dat gij daar sommige hebt, die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, dat zij afgodenoffers zouden eten en hoereren"*.

De gemeente van Efeze hield zich zuiver in de leer, want zij konden de kwaden niet verdragen en de valse apostelen hebben zij op de proef gesteld en zij haatten de leer van de Nicolaïeten.

In Pergamum zien wij, dat hetgeen in het eerste Christen-tijdperk nog niet geduld werd, niet verdragen werd, ja, zelfs gehaat werd, in het tijdperk van Pergamum wél verdragen werd. Zij werden in de gemeenten toegelaten om te leren en te onderwijzen en hun verderfelijke ketterijen ten toon te spreiden.

De naam Bileam betekent: "verwoester des volks". Hij was een profeet, die wij kennen uit Numeri 25.

Wat was zijn leer?

Hij werd door de heidense koning Balak gehuurd om Israël te vervloeken, want deze wist dat hij Israël niet aankon, omdat zij zo'n machtige God in hun midden hadden.

Toen huurde hij de profeet Bileam en hoewel God Bileam waarschuwde om niet te gaan, had hij het loon van de ongerechtigheid lief, en hoewel onderweg de ezel wijzer was dan de profeet, ging hij toch.

Zo zijn ook vandaag soms de ezels wijzer dan de profeten, die zich op die ezels laten dragen en die ook slaan. Zijn er niet profeten en voorgangers, die niets anders doen, dan hun gemeente slaan en profeteren.

Maar Bileam kon Israël niet vervloeken. Nee, wie onder Gods Hoede staan, kunnen niet vervloekt worden en tot driemaal toe werd de vloek veranderd in een wonderbare zegen, wat de toorn van Balak erger maakte.

Toen Bileam zei, dat hij Israël niet vervloeken kon, toen kwam hij met zijn duivelse leer. Hij zei, dat men Israël niet vervloeken en bestrijden moest, maar vriendschap met hen moest sluiten en als hij vriendschap met hen gesloten had moest hij hen de mooiste dochters van de Midianieten geven en hen nodigen op hun feesten en zo kwamen zij tot afgoderij en hoerij. Dan is de kracht van God weg en kunt u hen vernietigen.

De duivel heeft onder de tien eerste keizers geprobeerd de Gemeente uit te roeien, zoals wij dit vinden in het tijdperk van Smyrna.

Maar hoe meer kinderen Gods de marteldood stierven, hoe meer kwamen er voor terug, want Jezus waakt over Zijn Gemeente.

En toen kwam de Bileams-leer: deze leert, dat zij de Christenen niet moesten bestrijden en vervolgen of vervloeken, maar dat men vriendschap met hen moest sluiten, een verbond met hen aangaan.

Dat gebeurde in het jaar 313 bij het Edict van Milaan. Toen ging de Gemeente vriendschap en een verbond sluiten met de wereld en de Christenen kregen vrijheid van godsdienst en zo kwam de afgoderij en hoerij binnen de Gemeente en dat was God een gruwel. Dat zegt Jezus: *"Die vasthouden aan de leer van Bileam, die Balak leerde de kinderen Israëls een strik te spannen, opdat zij afgodenoffers zouden eten en hoereren"*.

En dat is gebeurd! Het catacomben-Christendom onder Smyrna was voorbij en onder Pergamum kregen zij prachtige marmere kathedralen en kerken. In plaats van verachting onder de Smyrna-tijd, werden zij ineens geacht, en in plaats van een geringe plaats, kregen zij een aanzienlijke positie.

Er is een gezegde: "Vóór 313 waren de kerken van hout, maar de Christenen van goud; na 313 werden de kerken van goud en de Christenen van hout.

Wij weten wel, wat dit betekent.

Laten wij hier over enkele teksten opslaan.

In Hebr.11 vers 13 staat: *"In dat geloof (van de geloofshelden uit het Oude Testament) zijn dezen allen gestorven, zonder de belofte verkregen te hebben; slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde"*!

Ja, dát is het volk van God; zij zijn hier vreemdelingen en bijwoners en zij zullen zich onbesmet van de wereld bewaren.

In Jac.4 vers 4 staat: *"Overspeligen, weet gij niet, dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God"*.

Ziet u nu, wat daar in Pergamum gebeurde, met het Edict van Milaan en het concilie van Trente, dat daar op volgde? Daar werd zij vijand van God!

Hier zien wij duidelijk, dat de Gemeente, die bij de Efeze-periode al uit de hoogte van God viel, doordat zij de eerste liefde verzaakte, nu steeds dieper afglijdt, en in het volgende zendschrijven zullen wij zien, dat zij komt tot de diepten van de satan (vers 24).

Johannes heeft hiervan gesproken in 1 Joh.2 vers 15: *"Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem"*.

Denk nu weer terug aan de plaats, waar de eerste gemeente gaat afwijken.

Zij hebben de eerste liefde verzaakt, de Goddelijke liefde, de liefde van de Vader en in plaats van tot die liefde terug te keren, zoals Jezus Efeze waarschuwt *"Bedenk dan van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeert u"*, valt de Gemeente dieper af en gaat straks de wereld liefhebben, zodat de liefde van de Vader niet meer in hen kan zijn. Dat is vreselijk.

Johannes gaat verder in vers 16: *"Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid"*.

Welk een geweldige boodschap.

Maar hoe schrikbarende afmetingen heeft de afval sindsdien aangenomen.

In 2 Cor.6 leert Paulus ons in vers 14 - 18: *"Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid, of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis. Welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial, of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige? Welke gemeenschappelijke grondslag heeft de tempel Gods met afgoden? Wij toch zijn de tempel van de levende God, gelijk God gesproken heeft: Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. Daarom gaat weg uit hun midden en scheidt u af, spreekt de HERE en houdt niet vast aan het onreine en Ik zal u aannemen en Ik zal u tot Vader zijn en zij zullen Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de HERE, de Almachtige"*.

Welk een kostbare belofte, als wij ons afscheiden van deze wereld en van al wat in de wereld is en wij hier als vreemdelingen blijven, als een afgezonderd en heilig volk.

Maar Jezus moet bij Pergamum, zeggen: *"Ik weet, waar gij woont, waar de troon des satans is"*.

Nu gaan wij hiervan de diepten zien en daarom moest Paulus in 2 Cor.7 vers 1 uitroepen: *"Daar wij nu deze belofte bezitten, geliefden, laten wij ons reinigen van alle bezoedelingen des vlezes en des geestes en zo onze heiligheid volmaken in de vreeze Gods"*.

Wij hebben hier dus kostbare beloften, die God nog altijd voor ons waar maakt, als wij ons maar afzonderen, zoals wij in het eind van deze brief zullen beluisteren.

In vers 15 zegt Jezus nog een tweede ding, dat Hij tegen Pergamum heeft. *"Zo hebt ook gij sommigen, die op gelijke wijze aan de leer der Nicolaïeten vasthouden"*.

Wat is nu de leer van de Nicolaïeten?

Het was geen nieuwe leer, want wij vinden haar al vermeld in het zendschrijven van Efeze, maar daar werd deze leer nog gehaat, zoals vers 6 zegt: *"Doch dit hebt gij, dat gij de werken der Nicolaïeten haat, welke ook Ik haat"*.

Wat betekent dit?

Het woord Nicolaïet bestaat weer uit twee woorden. Het ene stamwoordje is "Nico", wat verband houdt met "Heersen". Het tweede stamwoordje komt van "Laos", wat "volk" betekent, waarvan het woord "leek" is afgeleid.

De aanhangers van de leer der Nicolaïeten vormen dus die sekten, die over het volk gingen heersen, dus ook over de Gemeente, en deze verderfelijke leer heeft de hele Gemeente van Jezus Christus beïnvloed tot op de huidige dag. Het waren hoogmoedige mensen die wilden gaan heersen tot eigen voordeel over het erfdeel des Heren en zo riepen zij een aparte Priesterstand in het leven, die afgescheiden waren van de anderen, en de "anderen" waren de "leken", het gewone volk, dat die priesterstand moest gehoorzamen. In het tijdperk van Efeze werden zij nog niet geduld, want de Efeziërs haatten de werken van de Nicolaïeten, maar in Pergamum is het al een toegelaten leer geworden, waarin men het algemene priesterschap van de Nieuwtestamentische gelovige, zoals Jezus en God ingesteld hadden, terzijde stelde. Petrus zegt duidelijk, dat wij een algemeen priesterschap vormen, in 1 Petr.2 vers 9: *"Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht: u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk"*.

Dit vonden wij ook in vers 5 van dit hoofdstuk: *"en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers"*.

Jezus Zelf heeft ons geleerd in Matth.23 vers 8 en 9: *"Gij zult niet Rabbi genaamd worden, want één is uw Meester en gij zijt allen broeders. En gij zult niemand uw vader noemen op de aarde, want één is uw Vader, namelijk die in de hemelen is"* (Oude Vertaling), -namelijk Christus-.

Dit is het algemeen priesterschap van de Gemeente, al is de priesterdienst niet voor allen gelijk.

De heer geeft in het algemene priesterschap bijzondere ambten, maar nooit de opdracht over de anderen te heersen, maar juist om de anderen te dienen, als apostelen, als leraars, als herders of opzieners van de kudde.

Wordt vervolgd.